

JODI TAYLOR

MENNEISYYDEN
KAIKUJA

sitruuna

Sarjan ensimmäinen osa
Toinen toistaan surkeampia tapahtumia

Englanninkielinen alkuteos
A Symphony of Echoes
The Chronicles of St Mary's

Copyright © Jodi Taylor, 2013

ISBN 978-952-409-100-8

1. painos

Jelgavas Tipogrāfija, 2026

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

JODI TAYLOR

MENNEISYYDEN KAIKUJA

ST MARYN AIKAKIRJAT 2



Suomentanut Risto Mikkonen

sitruuna

Tämä kirja on omistettu Connielle ja Martinille, joilla riitti uskoa.
Ja Danille, joka onnistui yrityksessään.
Ja Christinelle.

HENKILÖT TÄSSÄ MIKÄ TÄMÄ NYT OLIKAAN

Tohtori Edward Bairstow	St Maryn johtaja.
Rouva Partridge	Johtajan yksityissihteeri, historian muusa.

HISTORIAN OSASTO

Madeleine Maxwell	Operatiivinen johtaja.
Tim Peterson	Koulutuspäällikkö.
Kalinda Black	Thirskin yliopiston yhdyshenkilö.
Mary Schiller	Historioitsija.
Greta Van Owen	Historioitsija.
Clerk	Historioitsija.

TEKNINEN OSASTO

Päällikkö Leon Farrell	Teknisen osaston johtaja.
Dieter	Teknikko.

LÄÄKINTÄOSASTO

Tohtori Helen Foster	Ei tahdo tulla toimeen muiden kanssa.
Hoitaja Diane Hunter	Markhamin kiintymyksenosoitusten kohde.

TURVALLISUUSOSASTO

Majuri Ian Guthrie	Osaston johtaja.
Markham	Turvamies ja amatööritaikuri.
Randall	Turvamies.
Evans	Turvamies.

TUTKIMUS- JA KEHITTÄMISOSASTO

Professori Rapson	Osaston johtaja. Rapson-planeetan ainoa asukas.
Tohtori Octavius Dowson	Kirjaston- ja arkistonhoitaja. Perin väsynyt.

TIETOTEKNIikkaOSASTO

Polly Perkins	Osaston johtaja.
---------------	------------------

MUUT

Rouva Theresa Mack	Keittiömoguli.
Rouva Mavis Enderby	Puvustusosaston johtaja.
Rouva Shaw	Petersonin sihteeri ja suklaakeksien tuoja.
David Sands	Maailman huonoimman Kuka siellä? -vitsikokoelman haltija.
Neiti Rosie Lee	Painajainen.

HISTORIALLISET HAHMOT

Viiltäjä-Jack	Hyvin tuhma poika.
Thomas Becket	Hankala pappismies.
Maria Stuart	Tartaanilutka.
Bothwellin jaarli	Kävelevä himokääryle.
Monenmoisia hoviherroja	
Assyrialaisia sotilaita	

TULEVAISUUDESTA

Pikkurilli	Teknologiajohtaja.
Katie	Onneton hoitaja.
Evan	Ainoa henkiin jäänyt historioitsija.
Rouva Partridge	Hämmästyttävä mutta todellinen.
Valikoidut dodot	Älkää kysykö.

RED HOUSE

Tohtori Alexander Knox	Kuolettavan hurmaava.
Tohtori Joanna Trent	Se, jolla on täydelliset kulmakarvat.

PAHIKSET

Ronan	Tietää hankaluuksia. Tulevaisuudesta.
Isabella	Lutka.

Prologi

Yksi parhaista puolista työssämme on se, että jos elää riittävän pitkään, pääsee valitsemaan viimeisen hyppynsä.

Yksi huonoimmista puolista on se, että toistaiseksi kukaan ei ole elänyt niin pitkään.

Viimeisen hypyn on tarkoitus olla hienovarainen kiitos – mahdollisuus nauttia suosikkihetkestään historiassa – käydä kenties Agincourtissa tai nähdä Antonius ja Kleopatra lipumassa Niiliä pitkin tai kuulla, kun Elisabet I pitää puhettaan Tilburyssä. Päästä todistamaan jotakin haluamaansa mullistavaa tapahtumaa. Päästä toteuttamaan elinikäisen haaveensa.

Lyhyesti sanoen sen on tarkoitus olla nautittavaa.

Sen ei ole tarkoitus olla veren-, kivun- ja kauhunsekaista painajaista.

Sen ei ole tarkoitus olla teurastusta, silpomista, pään katkaisemista eikä sitä, että puolet kasvoista viilletään auki.

Sen ei ole tarkoitus olla sitä, että kuollaan kapselissa, joka kylpee veressä ja jossa olet lukittuna hirviön kanssa vailla mahdollisuutta päästä ulos.

Sen ei ole tarkoitus olla halvaannuttavaa kauhua, kun näet,

kuinka joku viiltää ystävääsi luuhun saakka, ja tajuat, että sinun on vapautettava ystäväsi tuskistaan.

Sen ole tarkoitus olla sitä, että joudut hylätyksi etkä tule näkemään aurinkoa enää koskaan.

Sen ei ole tarkoitus olla mitään tällaista.

1

Luoja yksin tiesi, missä olimme; me emme nähneet yhtään minnekään. Meitä ympäröi hernerokkasumu. Sanoin: ”Tiedätkö, missä me olemme?”

”No”, Kal sanoi, ”me olemme Whitechapelissa, oikeaan aikaan oikeassa paikassa. Kello on noin yksitoista illalla marraskuun kahdeksantena vuonna 1888. Ei yhtään hullummin. Tämä meni tarkemmin kuin kuvittelin. Ehdotan, että ahtaudumme johonkin publiin odottamaan, mitä tapahtuu. Väitetään, että hänen viimeinen uhrinsa osuu tälle yölle. Ehkä se johtuu siitä, että hän pääsee kohtaamaan meidät pimeällä kujalla.”

”Emme saa tappaa häntä”, sanoin hätääntyneenä.

”Emme, mutta kyllähän me voisimme säikäyttää hänestä paskat pellolle.”

Pohdin ehdotusta. Se kuulosti hyvältä.

Olin perehtynyt asiaan. Viiltäjä-Jack piti Lontoota vuoden 1888 kesän ja syksyn tunnetusti kauhun vallassa. Murhia oli kaiken kaikkiaan yksitoista, vaikka vain viisi niistä luetaan tavallisesti Viiltäjä-Jackin tiliin – Mary Nichols, Annie Chapman, Elizabeth White, Catherine Eddowes ja Mary Kelly. Kelly mur-

hattiin ja silvottiin kammottavalla tavalla yön varhaisina tunteina lokakuun yhdeksäntenä 1888, ja vaikka tappoja seurasi tämän jälkeenkin, Kellyä pidettiin yleisesti Viiltäjä-Jackin viimeisenä uhrina. Hän oli asunut Miller's Courtin kiinteistössä Dorset Roadilla, jonne olimme matkalla.

Vastoin yleistä uskomusta me historioitsijat emme ole täysiä pölvästejä. Saattoi näyttää siltä, että kadulla käveli kaksi köyhää mutta rehellistä myyjätärtä, mutta me molemmat olimme kätkeneet vaatteisiimme huomattavan määrän aseita. Toisaalta jos Whitechapelin alueesta vastanneet poliisijoukot yhdessä itsensä Scotland Yardin kanssa olivat epäonnistuneet Viiltäjä-Jackin kiinni saamisessa, meidän mahdollisuutemme olivat hyvin pienet. Kalin kohdalla oli kyse viimeisestä hypystä sekä kunnianhimoisesta tavoitteesta, josta hän oli haaveillut jo pitkään. Minun kohdallani kyse oli pelkästään seikkailusta. En usko, että kumpikaan meistä itse asiassa oletti näkevänsä Viiltäjä-Jackia.

Suuntasimme kohti Ten Bells -pubia, jossa Kelly oletettavasti vietti viimeisen iltansa. Hän lähti pubista myöhään illalla ja meni kadulle käveleskelemään viedäkseen jonkun miehen pieneen huoneeseensa. Hänen ruumiinsa löytäisi seuraavana aamuna Thomas Bowyer tullessaan penäämään häneltä vuokraa.

Se oli toivotonta. Pubi oli täynnä väkeä. Kellyä oli mahdollonta poimia joukosta. Siellä olisi aivan hyvin voinut olla vaikka kaksikymmentä Mary Kellyä, emmekä me halunneet herättää huomiota alkamalla kyselemään ihmisiltä, kuka hän oli.

Marraskuun hyisestä säästä huolimatta pubin sisällä oli höyryävän kuumaa, ja nenässä tuntui voimakas ihmisten ja juomien haju. Tilasimme kumpikin ginin ja ahtauduimme nurkkaan, jossa meitä alkoi jututtaa iloluontoinen mies nimeltä George Carter.

”Carter on nimeni, ilta jo pimeni!” hän sanoi hilpeällä äänellä. ”Ja tässä on vaimoni Dolly!”

Kävi ilmi, että Carter tunsii miehet, jotka olivat löytäneet Mary Nicholisin.

”Järkyttävä juttu”, hän sanoi tyhjentäessään lasinsa ja pyyhkiessään suupeliään. ”Voinko tuoda arvon naisille jotain juotavaa?”

Kieltäydyimme kohteliaasti, mutta hänellä riitti vielä paljon sanottavaa ”Kauhun syksystä”, joksi sanomalehdet olivat tuon syksyn nimenneet. Hän siteerasi yksityiskohtia lehdistä pitkään ja nautiskellen.

”Joka tapauksessa se kaikki on nyt ohi”, hän sanoi arvovaltaisella äänellä läimäyttäen valtavilla kämmenillään polviaan. Kal ja minä välttelimme toistemme katseita. ”Täällä on nykyisin niin paljon pollareita, ettei voi edes pieraista ilman että niitä ryntää ainakin kolme paikalle. Piereskelijä-Carter!” Pieni juhliiva porukkamme oli kasvanut huomattavasti muidenkin alkaessa tuoda julki ajatuksiaan ja reaktioitaan, ja me kaikki nauroimme.

Kello oli jo paljon, kun lopulta nousimme lähteäksemme. Kunnon mies tämä George Carter. Hänen vaimonsa tönäisi häntä, ja hän sanoi: ”No niin, arvon naiset. Pääsettekö turvallisesti kotiin? Jos asia arveluttaa, tämä tässä on Jabez, tämä on poikani Albert ja tämä tässä Jonas Allbright. He ovat kaikki kunnon miehiä. He ovat alaisiani ja voivat halutessanne saattaa teidät kotiin turvallisesti. Tiedän, ettei viime viikkoina ole tapahtunut mitään, mutta minulla on tyttäriä, enkä anna heidän kävellä kadulla. Teidän ei tarvitse kuin pyytää.”

”Kiitos ystävällisestä tarjouksesta, herra Carter”, Kal sanoi, ”mutta emme asu kaukana. Tuossa kulman takana, hieman - -”, Kal haki osoitetta mielessään, ”Castle Alleystä eteenpäin.”

”No, jos olette varmoja asiasta, toivotamme teille hyvät yöt.” Äänekkäiden hyvän yön toivotusten ja jälleennäkemisen vaakuuttelujen siivittämänä lähdimme matkaan. Lähtiessämme kävelemään rivakasti pitkin katurakennusta emme huojuneet juuri lainkaan.

”Helvetin helvetti”, Kal sanoi nojautessaan talon seinään ja lehyttäessään kädellä kasvojaan. ”Mitä siinä ginissä oikein oli?”

”Vielä enemmän giniä?” sanoin avuliaasti. Juoma oli mais-
tunut siltä kuin ravintolanpitäjä olisi valmistanut sen kylpyam-
meessa samalla kun istui itse ammeessa.

Hän sanoi: ”Sinähän et juonut kovin paljoa? Sinä tiedät, millainen viinapää sinulla on.”

”Muutamia siemauksia. Lopetin siinä vaiheessa, kun huuleni menivät turraksi.”

”Aivan”, hän sanoi samalla kun suoristautui. Hän jatkoi: ”Mennään–”, ja samassa jokin äänetön ja epäselvä hahmo ilmestyi sumun keskeltä liikkuen nopeasti. Näin salamannopean välähdyksen pitkänomaisista vaaleista kasvoista ja mustista vaatteista. Samassa ilmaan pelmahti tympeä haju, missä ei kylläkään ollut mitään ihmeellistä, kun otti huomioon ajan ja paikan. Hahmo katosi saman tien.

Katsoimme toisiamme.

”Luuletko...?” sanoin. ”Paljonko kello on?”

”Reilusti yli kaksi. Kaipa se voisi olla hän. En alkuunkaan pitänyt siitä, miltä hän näytti. Piditkö sinä?”

”En”, vastasin hitaasti tuijottaen pyörteistä sumua. ”En pitänyt.”

”Mennään sitten.”

Ryntäsimme juoksuun.

Paitsi ettemme juosseet. Märillä ja liukkailla mukulakivillä juokseminen on mahdotonta, jollei kykene näkemään omaa

kättään kasvojensa edessä. Etenimme kuitenkin niin nopeasti kuin kykenimme roskea vilisevällä kadulla tiirailen kujille ja ovisyvennyksiin. Etsien Viiltäjä-Jackiä.

Ja sitten me löysimme hänet. Tai hän oikeastaan löysi meidät.

Lähdimme karkuun. Luoja nähköön, että me juoksimme.

Juoksimme, kunnes minusta tuntui, että keuhkoni räjähtävät. Juoksimme pitkin pimeitä, kapeita, iljettäviä kujia liukastellen ja liukuen ties minkä kaiken päällä. Juoksimme pitkin tyhjiä mukulakivikatuja, jotka olivat liukkaista sateen ja runsaan liikenteen jäljiltä. Typerät hameeni kietoutuivat jatkuvasti säärieni ympärille. Hilkkani oli pudota päästäni. Ja kirottu S-korsetti koituisi turnyyrin kanssa todennäköisesti kohtalokseni.

Whitechapelissa oli jo kaasuvalaistus, mutta katulamput olivat harvassa ja etäällä toisistaan emmekä me nähneet kovin hyvin eteemme, sillä kukin lamppu muodosti vain heikon valokehän paksun sumun keskellä. Kompuroimme törmäillessämme romu- ja roskakasoihin, puulaatikoihin ja toisiimme. Kierimme alas rappuset, jotka ilmestyivät yllättäen eteemme. Pakenimme päätä pahkaa pitkin tyhjiä katuja, joiden piti vuonna 1888 ilmestyneiden sanomalehtien mukaan olla täynnä Whitechapelin alueesta vastanneita poliiseja mutta jossa heitä ei näkynyt. Tusin raivoisat sydämenlyöntini korvissani. Kyse ei ollut sokeasta paniikista, koska me olemme historioitsijoita emmekä harrasta sokeaa panikoimista. Mutta kaukana se ei ollut.

Se oli oma vikamme. Olimme itse aiheuttaneet tämän itsellemme. Tämä oli Kalin viimeinen hyppy: hänen elämänikäinen haaveensa – nähdä Viiltäjä-Jack ihka elävänä. Olimme lähteneet etsimään häntä ylitsepusuavan luottavaisina ja itsetyytyväisinä ja varmoina siitä, ettei joku 1800-luvulla elänyt hirviö pärjäisi

kahdelle uhmakkaalle ja uteliaalle nykypäivän historioitsijalle, joilla oli ylikorostunut tunne omasta kuolemattomuudestaan.

Ja olimme löytäneet hänet. Hahmon, joka ilmestyi yhtäkkiä esiin sumun keskeltä, aivan liki meitä ja uhkaavan todellisenä. Epämääräisen hahmon, josta lähti veren ja mädän haju ja joka kurkotti... meitä kohti. Yhtäkkiä oli käynnissä takaa-ajo, ja me juoksimme karkuun. Juoksimme tietämättä, että panoksena oli jotain enemmän kuin oma henkemme.

Olimme tilanteessa, jossa olimme lakanneet olemasta metsästäjiä ja meistä oli tullut saaliita.

Kiisimme Whitechapelin katu- ja kujalabyrinttia pitkin portaita ylös ja alas luottaen siihen, että karistaisimme hänet ennen pitkää kannoiltamme tuossa tukahduttavassa, kurkkua raastavassa hernerokkasumussa. Niin ei kuitenkaan tapahtunut. Tuntui siltä, että menimmepä me minne hyvänsä, hän oli siellä ennen meitä: sumun keskellä häämöttävä hahmo, jonka nähdessämme käännyimme ja yritimme pakoon toista reittiä. Ajattelimme, että kunhan vain pääsisimme takaisin kapseliimme, olisimme turvassa.

Emme olleet kuitenkaan läheskään niin fiksuja kuin olimme kuvitelleet. Kaiken sen juoksemisen, kaatuilun ja silmittömän ryntäilyn keskellä sellainen ei missään vaiheessa edes käväisyt mielessämme. Kuvittelimme yksinkertaisesti juoksevamme henkemme edestä, kun tosiasiassa olimme kaiken aikaa – ohjaittavina.

Juostessamme katselimme ympärillemme ja kuuntelimme – yritimme havainnoida kaikilla aisteillamme ympäristöämme. Pysyttelimme valppaina minkä hyvänsä äänen, liikkeen ja ylipäätään minkä tahansa suhteen saadaksemme edes jonkinlaisen käsityksen siitä, missä hän oli. Koska jossain hän oli. Jossain lä-

histöllä. Mahdollisesti jopa niin lähellä, että hän saattoi kurottaa kädellään sumun keskeltä...

Kal liukui ja pysähtyi, jolloin minä törmäsin häneen, ja me kaaduimme molemmat sopivasti ovisyvennyksen kohdalle. Rintakehäni kohoili yrittäessäni haukkoa happea kirkuvien lihasten polttoaineeksi. Jalkani vapisivat. Nojasin eteenpäin, panin käteni polvilleni ja yritin saada vedettyä henkeä kirotun korsetin sisällä.

”Emme voi jäädä tähän”, Kal puuskutti. ”Meidän on pyytävä liikkeessä. Jos hän saa meidät kiinni – peli on pelattu.”

Nyökkäsin. Olimme joka tapauksessa edelleen hengissä, ja se oli jo jotain. Joka tapauksessa enemmän kuin mitä Mary Kellys-tä saattoi sanoa. Otin muhvin sisältä esille etälamauttimen ja sujautin siinä olevan lenkin ranteeni ympärille. Minulla oli myös pippurisumutin, ja olisin mielihyvin käyttänyt niitä molempia.

”Ala tulla”, Kal sanoi painokkaasti. ”Kapseli on tällä suunnalla.”

Jatkoimme matkaa mutta tällä kertaa varovaisemmin, osaksi siksi, että kuvittelimme pärjäävämmme hänelle, ja osaksi siksi, että olimme niin uuvuksissa. Kal käveli etummaisena, ja minä seurasin perässä varmistaen selustaamme.

Pysähdyimme risteyskohdalla muutamaksi sekunniksi saadaksemme hengityksemme tasaantumaan ja kuuntelimme aavemaista, märkää hiljaisuutta. Seisoimme selät vastakkain. Sistrin silmiäni yrittäen lävistää kaikkialla kellanharmaana kiepuvan sumun suortuvat katseellani.

Sitten se kantautui uudestaan etäältä korviimme. Tuskin kuultava ääni.

Takaamme.

Lähdimme mahdollisimman äänettömästi liikkeelle. Histo-

riallisen autenttisuuden puutteesta piittaamatta Kal oli ottanut esille pienen taskulampun. Se oli lähestulkoon hyödytön. Sumu vain sinkosi valon takaisin meitä kohti. Paksu ja likaisen keller-tävä sumu maistui suussa halvalta hiileltä. Se takertui kurkkuun ja sai silmät vuotamaan. Olin lukenut näistä hernerokkasumuista. Tuhannet ihmiset kuolivat vuosittain Lontoossa keuhko-sairauksiin. Ja Suuresta löyhkästä minun on turha edes puhua.

”Jumala yksin tietää, mitä tämä saa aikaan keuhkoissamme”, Kal sanoi.

”Luojan kiitos en pysty hengittämään kunnolla. Muussa tapauksessa olisin jo kuollut.”

”Lopeta tuo valittaminen. Minä vien sinut kivalle pienelle iltakävelylle, ja sinä et tee muuta kuin valitat.”

Sanoin: ”Kun köhin huomenna puoli tonnia limaa ulos keuhkoistani...” ja ääni kuului taas. Tällä kertaa lähempää.

”Tänne näin”, Kal sanoi seistessämme pitkän, kapean kujan päässä. Seinissä ei kummallakaan puolella ollut ainuttakaan ikkunaa. Olisi käveltävä peräkkäin. Tunsin niskakarvojeni nousevan pystyyn. Kuja oli synkkä ja pimeä, enkä todellakaan olisi halunnut kävellä sitä pitkin.

”Tuntuuko sinusta siltä, että sumu on hälvenemässä?”

Itse asiassa tuntui. Tuntui kuin kykenisin erottamaan edessäpäin pienen vaalean läikän, josta pääsisi kujalta pois, mikäli historioitsijoiden jumala olisi kanssamme.

”Ok, oletko valmis?”

”Kal...”

”Niin, tiedän kyllä. Mutta hän on takanamme, ja kapseli on tuossa suunnassa. Kunhan vain pääsemme pois tältä kujalta, selviämme kyllä tästä.”

Vedimme molemmat syvään henkeä. Hän kulki edellä tasku-

lamppu kädessään. Kävelin hänen takanaan puoliksi sivuttain käsi hänen olkapäällään, jotta voisin vahtia selustaamme. Minulla oli etälamautin toisessa kädessäni ja syvä levottomuus pääni sisällä.

Sangen tietoisena siitä, että äänet voisivat kantautua kauas, kuiskasin: ”Onko sinulla asetta?”

”Taskulamppu ja pistooli.”

”Otit mukaan pistoolin?”

”Sinäkö et ottanut?”

”No en.”

”Älä hätäile. Tämä on Viktorian aikainen. Remington Der-ringer. Näitä kutsuttiin muhvipistooleiksi.”

”Ei se silti oikeuta käyttämään sitä.”

Sumu vetäytyi yläpuolellemme. Katsoimme molemmat ylöspäin. Minusta tuntui, että meiltä oli jäänyt jotain huomaamatta. Kun käänsin katseeni takaisin alas, en kyennyt näkemään takanamme olevan kujan suuaukolta kantautuvaa valoa. Jokin oli tukkinut sen. Tuo jokin seiso i takanamme. Jokin suurikokoinen. Tunsin vilunväreitä, eikä sillä ollut mitään tekemistä säätilan kanssa. Olin aina tiennyt, että jonain päivänä tulisimme haukanneeksi liian suuren palan.

”Kal, takanamme on jotain.”

Kal kurotti taskulampulla olkapääni yli. Yhtäkkiä näin järkeyttävän läheltä välähdyksen jostakin märestä ja valkoisesta, joka kimmelsi taskulampun valossa. Se liikkui luonnottomalla nopeudella ja iski taskulampun Kalin kädestä ja pyyhälsi ohitsemme. Se tönäisi minua rajusti, mutta onnistuin pysymään jaloillani. Nojasin selkä seinää vasten etälamautin koholla ja suojasin meitä molempia.

”Kal”, sanoin hätäntyneenä. ”Oletko kunnossa?”

”Tässä näin”, hän sanoi heikolla äänellä viereltäni. ”Taisin saada puukosta. Minusta vuotaa verta.”

Kaikki vaistoni käskivät minua poistumaan kujalta. Lähtemään juoksuun. Pakenemaan silmittömästi. Minne tahansa. Kunhan vain pääsisin kujalta pois. Karkuun. Vedin niin syvään henkeä kuin typerän viktoriaanisen pukuni sisällä pystyin. Ja uudestaan.

Historioitsijat eivät mene paniikkiin.

Paitsi että me menimme.

Kyykistyin ja löysin taskulampun ja naksautin valon päälle. Kaiken aiemmin kokemani vastaisesti taskulamppu toimi yhä. Valaisin sillä kujaa pitkin ja poikin, eikä lähellämme näkynyt mitään. Jostain syystä tarkistin myös, näkyisikö yläpuolellamme jotakin. Kun käänsin katseeni meistä eteenpäin, kujan suuaukko näkyi. Se oli lähempänä kuin olin kuvitellut. Sumu tosiaan hälveni kaiken aikaa.

”Pystytkö juoksemaan?”

”No toki. Haavahan on käsivarressa.”

Liikuimme niin nopeasti kuin kykenimme. Kal piti minua käsivarresta, ja minä luotin hänen ohjaukseensa, sillä etenin itse selkä menosuuntaan.

Nielausin taas kerran hillittömän halun lähteä juoksemaan täyttä vauhtia karkuun. Tämä kapea kuja oli kuolemanloukku. Meidät saataisiin kiinni. Olimme ahtaasti pimeiden seinien välissä, eikä meillä ollut tilaa liikkua. Eikä paikkaa, minne juosta. Potkimme roskia ja jätteitä syrjään edetessämme.

”Melkein perillä”, Kal kuiskasi, ja tunnelin päässä kajastanut valo hävisi salamannopeasti.

Ehdin hädin tuskin huutaa: ”Kal, hän on taas täällä”, kun hahmo jo häämötti yllämme haisten verelle ja maalle. Ammuin

sitä etälamauttimella, jolloin se kaatui sähähtäen selälleen.

”Mene nyt siitä”, sanoin Kalille samalla kun työnsin häntä.
”Vauhtia, vauhtia!”

Kal ryntäsi juoksuun, ja minä seurasin perässä kuin rapu suojaaten hänen selustaansa samalla kun hän suojausi minun selustaani. Yritimme tarkkailla kaikkia mahdollisia suuntia sydän pamppaillen, ja halusimme *todella* epätoivoisesti päästä ahtaasta tilasta pois.

Se oli kuin vanha elokuvaklise: se, että henkilö kuolee suorittaessaan viimeistä tehtäväänsä. En aikonut sallia sitä. Olin pe-loissani, ja kun olen pe-loissani, tulen vihaiseksi. Kalille ei tapahtuisi mitään pahaa. Veisin hänet turvallisesti takaisin. Vannoin sen itselleni. Purkauduimme kujalta ulos avarammalle kadulle pidellen hameitamme koholla. Kalilla oli pistoolinsa. Minulla pippurisumutteeni. Seisoimme selät vastakkain tuijottaen yön hön valmiina tappelemaan mitä tahansa sellaista vastaan, joka seuraisi meitä.

Mitään ei tapahtunut. Mitään ei tullut kujalta perässämme. Katu oli tyhjä. Muutamia himmeitä valoja kajasti lähialueiden taloista, mutta kaikki kunnan kansalaiset olivat nukkumassa. Kadulla ei ollut muita kuin me. Seisoin huohottaen ja tunsin, kuinka se helkkarin korsetti kivisti kylkiluitani. Minne hahmo oli oikein mennyt? Kuinka se saattoi kadota? Oliko etälamauttimen sähköisku häätänyt sen tiehensä? Se ei ollut tottunut naiseen, jotka tappelevat vastaan. Kiersimme hitaasti ympyrää selät vastatusten. Edelleenkään ei näkynyt mitään. Olimme yksin. Pikkuhiljaa hengitykseni ja pulssini alkoivat palata hyväksyttävälle tasolle.

”No niin”, Kal sanoi samalla kun tunki pienen pistoolinsa muhvin sisälle. ”Sepäs oli hauskaa. Luuletko, että se oli hän?”

Tutkailin hänen käsivarttaan samalla kun hän tarkkaili ympäristöä olkapääni yli. Haava ei ollut syvä, mutta aamulla sitä kirvelisi, niin kuin meillä oli tapana sanoa.

”En tiedä. Sen tiedän, etten pitänyt siitä, miltä hän näytti. Ja mikä on todennäköisyys sille, että tänä yönä Whitechapelin kaduilla liikuskelisi samaan aikaan kaksi raivohullua?”

”Kaksi muuta raivohullua kuin me?”

Urheista sanoista huolimatta Kal alkoi vapista. Kasvoillani ja selässäni kuivuva hiki sai minutkin palelemaan. Katsoimme viimeisen kerran kadun molempiin suuntiin. Whitechapel vaikutti kummallisen autiolta. Oletin, että ennen Viiltäjä-Jackiä nämä kadut eivät olleet koskaan hiljaisia. Pimeyden laskeuduttua kadulla oli harjoitettu kaikenlaisia yöllisiä liiketoimia. Mutta ei tänä yönä.

Olin suuntavaistoni osalta tavanomaisessa autettavassa tilassani. ”Missä päin kapseli on?”

”Se ei ole itse asiassa kaukana. Heti tuon kulman jälkeen. Tontilla, johon ei ole rakennettu.”

Lähdimme päättäväisinä kävelemään käsikynkkää keskellä katua. Askelemme kaikuivat rakennusten seinistä. Se kuulosti aavemaiselta. Pieni tuulenvire sai sumunriekaleet kieppumaan. Vilkuilin edelleen olkapääni yli, enkä voinut uskoa, että olimme päässeet pakoon niin helposti. Sen sijaan, että olisimme olleet eksyksissä Whitechapelin katujen labyrintissä, olimme siellä, missä meidän tulikin olla.

Koska meidät oli paimennettu sinne.



Minne St Maryn historioitsijat menevätkin, luvassa on takuuvarmaa kaaosta...

Kun St Maryn historian tutkimuslaitoksen tiimi matkustaa viktoriaaniseen Lontooseen etsimään Viiltäjä-Jackia, ei kestä kauaakaan, ennen kuin tämä löytää heidät – ja osoittautuu vielä odotettua vaarallisemmaksi. Mutta uhka ei piile vain menneisyydessä. Kun tiimi saa selville, että on olemassa historian versio, jossa Skotlannin kuningatar Maria Stuart ei menetäkään päätään, joutuu itse St Maryn vaaraan.

Max ja hänen tiiminsä joutuvat kohtaamaan vihollisen, joka aikoo tuhota St Maryn ja on valmis myös tarvittaessa tuhoamaan koko Historian.

Sumuisilta 1800-luvun Lontoon kaduilta Niniven riippuviin puutarhoihin saakka: lähde mukaan St Maryn historioitsijoiden hulvattoman hengästyttäviin seikkailuihin, joissa mikään ei mene niin kuin on suunniteltu.



Sarjan 1. osa



ISBN 978-952-409-100-8 • KL 84.2

www.sitruunakustannus.fi



@Sitrüuna Kustannus



@sitruunakustannus